

ZO GESLEPEN ALS EEN DIAMANT...

Een vrolijk spel in vier bedrijven

door

PETER VAN DEN BIJLLAARDT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ZO GESLEPEN ALS EEN DIAMANT...** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER VAN DEN BIJLLAARDT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

SPELERS

Ineke - Ca. 35 jaar. Een boeiende zelfbewuste vrouw. Is bijzonder intelligent. Heeft een snel denkvermogen en een goed gevoel voor humor.

Hilda - Ca. 50 jaar. Een zelfingenomen, buitengewoon eigenzinnig type, die altijd haar gelijk wil halen. Daarnaast is ze behoorlijk dominant en snel geïrriteerd.

Rachel - Ca. 40 jaar. Een intelligente volslanke vrouw, die gek op lekker eten is. Goed gevoel voor humor.

Bea - Ca. 40 jaar. Spontane meid. Maakt zo nu en dan een grapjes op het verkeerde moment. Omdat ze een zeer apart gevoel voor humor heeft.

Anouk - Ca. 30 jaar. Ze is blond, maar zeker niet dom. Ze raakt echter wel snel in paniek.

Frank - Ca. 35 jaar. Is de neef van de *maffiabaas*, **Mister-M**. Houdt ervan voor stoere gangster te spelen, die gek op vrouwen is. Weinig gevoel voor humor.

Mister-M - Ca. 60 jaar. Speelt een soort *Don Corleone*. Een rustig, maar gevaarlijk type.

Olaf – Een mannelijke inbreker. Deze rol wordt door Hilda gespeeld. Het publiek mag dit beslist niet weten. Dus Olaf even - met een fictieve naam - in het programmabladd zetten!

DECOR

Bestaat uit een modern ingerichte flat, waarin Ineke woont.

In de hoek van de rechterwand is de deur naar de hal. In de hoek van de linkerwand is de deur naar haar slaapkamer. Tegen de achterwand staat een grote boekenkast. Daarin staan ingebonden romans en boeken over kunst, art en wetenschappen. Links, is een plank op ooghoogte, die leeg is. Tussen de boeken door staan allerlei kleine kunstvoorwerpen. Op de onderste plank staat een wat

groter kunstvoorwerp waar onderaan een kuil zit, waar een zakje diamanten in verstopt kan worden. In een van de laden ligt een spel speelkaarten.

Tegen de rechterwand staat een dressoir, waarop een stereo-unit, die aangesloten is! Speakerboxen ernaast. En een hele mooie fruitschaal, die vol met fruit ligt.

Tegen de linkerwand aan staan 2 zitelementen. Waarvan de linker een zitting heeft die een flink stuk doorzakt. Naast deze 2 staan - haaks erop - nog 3 elementen. Tussen de 2 en 3 elementen staat een klein tafeltje met ernaast een staande schemerlamp, die aangesloten is. Naast de 3 elementen staat een makkelijke ((draai?)) fauteuil. Voor de zitgroep staat een salontafel. Daarop ligt het mobieltje van Ineke. Ernaast staat een klein stapeltje dikke pockets.

Rechts van de boekenkast ligt een stapel plat gevouwen verhuisdozen.

Heeft men genoeg ruimte op toneel, dan zet men hier en daar een klein tafeltje neer, waarop een exotische plant en/of een vaas met een mooi boeket erin. Aan de wanden hangen enkele grote artistieke foto's.

KLEDING

Alle kleding, die de acteurs dragen wordt bij opkomst van de spelers door mij beschreven. Zo zie ik ze allemaal gekleed opkomen. Dit is echter alleen maar een indicatie. Ik zeg altijd: ***draag, waarvan je vindt dat het lekker zit en waarin je je volledig op je gemak voelt.***

Maar hou wel rekening met de ***karakterbeschrijvingen*** van de spelers!

MUZIEK

Ik gebruik in mijn stukken altijd muziek. Omdat dat het stuk completer maakt!

Dus... voordat het ***eerste bedrijf*** begint hoort men al een muzieknummer, die met de inhoudt van het stuk te maken heeft. Zo ook tijdens de ***pauze*** en tussen ***alle bedrijven*** door. Maar óók af en toe tussen de ***scènes*** door hoort men een gedeelte van een muzieknummer.

In dit stuk klinkt enkele malen de begintune van de **JAMES BOND Films!** Als variatie kan men iedere keer een andere muziekstijl nemen. Er zijn er meer dan genoeg!

BIJZONDERHEDEN

Het stuk speelt zich in de zomer af.

Ik vertel nooit waar de spelers moeten gaan zitten. Ik vind dat dat te taak van de regisseur is.

Hilda: Heeft de nare gewoonte steeds te snuiven, als haar iets niet bevalt. Dit ga ik niet steeds bij haar tekst zetten. De acteur die deze rol speelt moet zelf bepalen in welke scenes ze dit het beste kan doen. En hoe hard het snuiven moet zijn.

Olaf: Wordt gespeeld door **Hilda**. Ze speelt dan een mannelijke inbreker. Het publiek mag beslist niet weten dat zij ook deze rol speelt. Welk type inbreker zij is, wordt tijdens de tekst duidelijk uitgelegd.

EEN KORTE SCENE UIT HET EERSTE BEDRIJF

Bea: Je hoeft hier niet op te antwoorden, hoor Ineke.

Hilda: Zullen we die keus niet gewoon aan haarzelf over laten? Hm?

Ineke: Och, ik wil 't jullie wel vertellen. *[alle 3 kijken Ineke afwachtend aan]* Ik ben, zoals ik al zei vorige maand gescheiden.

Hilda: Eerste man? Tweede man? Derde man?

Ineke: *[zachtjes lachend]* Eerste man. We waren al een half jaar uit elkaar. Vorige maand was het officieel.

Hilda: Waarom ben je van 'm af gegaan?

Bea: Hilda is altijd heel direct, Ineke.

Hilda: Dat is de enige manier om meteen achter de waarheid te komen. Nou, vertel op? Waarom heb je hem de deur uit geschopt?

Ineke: *[beetje geïrriteerd]* Maar ik heb hem helemaal niet de deur uitgeschopt.

Bea: *[bestraffend]* Jij moet eens leren op een normale manier een vraag te stellen Hilda.

Ineke. Hij hield er andere vriendinnen op na. En één had ik hem nog wel kunnen vergeven, maar drie vond ik iets teveel.

Hilda: Alle mannen gaan vreemd als ze getrouwd zijn. Dat weet je wanneer je zo stom bent er met een te trouwen. Maar dat is geen reden om van 'm af te gaan. Hij had vast en zeker nog meer hele nare trekjes?

Ineke: Nee, hij was juist heel erg aardig. Hij vond het dan ook verschrikkelijk dat ik voor een scheiding koos.

Hilda: Hoe lang waren jullie getrouwd?

Ineke: Drie jaar.

Hilda: Klopt. Daarna gaat 't meestal mis. Het nieuwe is eraf. De man verlangt naar vers.

Ineke: Naar... vérs?

Hilda: Ja vérs! Verse lippen om te kussen. Verse tieten om aan te friemelen. En 'n verse...

Bea: *[er hard doorheen]* Je hoort 't, Ineke. Hilda kan alles altijd ontzétend mooi samenvatten.

Hilda: Duidelijkheid! Daar draait het in het leven om. Wanneer men niet duidelijk is begrijpt de ander je niet. En begrijpt de ander je niet dan krijg je onnodige complicaties. En complicaties wekken weer ergernis op. En ergernis bezorgt je maagzuur. *[leegt haar glas en schenkt bij]*

Rachel: *[geamuseerd]* Ja en wrijven helpt dan niet meer.

Hilda: *[kijkt Rachel verbaasd aan]* Waar heb jij 't nou over?

Bea: Ik dacht dat Ineke haar levensverhaal aan het vertellen was.

Ineke: *[kort lachje]* Nou... levensverhaal.

Rachel: Ja, zit er toch niet steeds doorheen te kletsen, Hilda.

Bea: Dat onvolwassen doorgaan van jou. Wordt je daar nou nooit es moe van?

Hilda: Ik zeg al niets meer. *[Tot Ineke. Haar ogen heel even hooghartig gesloten en een overdreven handgebaar]* Ga door.

Ineke: Nou d'r is niet veel meer om te vertellen. Je wilde weten of ik hetero of lesbisch was. Nou... ik ben niet lesbisch.

Hilda: Denk je dat, omdat je getrouwd bent geweest?

Rachel: Ik dacht dat jij je kop zou houden Hilda!

Bea: Dat is haar nog nooit gelukt, Rachel. *[ze leegt haar glas en wil die op tafel zetten]*

Hilda: Je neemt geen nieuw glas hoor. De overige champagne is alleen voor Ineke en mij. Je gaat je eigen bocht maar drinken.

Ineke: Je neemt maar hoor, ik hoef hierna geen champagne meer.

Hilda: Maar ik wel. *[pakt de fles en schenkt haar glas vol. Ze begint al een beetje dronken te worden]* Nou, kom op meid vertel verder.

Ineke: Nou, ik eh... had voor hem nog enkele vriendjes gehad. En na hem nog een.

Hilda: Kijk, dat is interessant. En ga je met dat laatste vriendje nog steeds om?

Ineke: *[zachtjes lachend]* Nou, vriendje. Adriaan is al vijftig.

Hilda: Leeftijd is bij vriendschap van ondergeschikt belang. Of hebben jullie soms ook een zwéterige relatie met elkaar?

Bea: Ja, ga haar vragen hoeveel keer ze 't per week doen.

Hilda: *[kijkt Bea heel even ijskoud aan]* Zeg, moet jij niet gaan stofzuigen, o zo?

Rachel: Nou ja zeg. Ga ons, in een andermans huis even vertellen wat we moeten gaan doen.

Ineke: *[zet haar glas op tafel en staat op]* Ik weet 't niet van jullie, maar ik heb nog 'n heleboel op te ruimen. Dus als jullie 't niet vervelend vinden?

Rachel: *[en Bea staan meteen op]* Nee joh, begrijpen we toch. Wanneer je eens zin in koffie hebt, of in wat sterkers bel gerust aan. *[vinger omhoog]* Ik woon vlak boven je. Nummer 111.

Bea: En ik ernaast. 113. *[loopt naar de deur]*

Ineke: *[pakt de bak koekjes en doet het deksel erop]* Wacht! Je koekjes. *[geeft de bak aan Bea]* 't Was reuze lief van je, maar echt, ik moet dit dieet afmaken. Zo gauw ik weer iets meer mag eten kom ik je koekjes proeven.

Bea: Afgesproken. Kom mee, Rachel. *[ze pakt haar koffiekkan en samen met Rachel af]*

Hilda: *[wanneer Ineke haar aankijkt]* O, maak je om mij maar geen zorgen. *[wapperende hand]* Ga jij maar door waar je mee bezig was. Ik drink even mijn glas leeg en weg ben ik. *[leegt haar glas en vult dat bij]* Heb je deze flat gekocht, lieverd?

Ineke: Ja.

Hilda: Dus ik heb met een welgestelde buurvrouw te maken.

Ineke: Nou dat valt best tegen. Ik heb 'n prijsje in de Staatsloterij gewonnen. Koop er iets nuttigs voor, heb ik tegen mezelf gezegd. Wanneer je het uitgeeft aan alleen maar onbenullige dingen krijg je er later spijt van. Deze flat werd heel goedkoop aangeboden, dus heb ik gelijk een bod uitgebracht.

Hilda: Heel verstandig. Een huis is tegenwoordig een hele goeie investering. Een prijsje in de Staatsloterij. *[snuift]* Heb je altijd zoveel geluk?

Ineke: *[obstinaat]* Ik heb nóóit geluk. Dit was de eerste keer dat ik wat won.

Hilda: *[met een overdreven voldaan uiterlijk]* Komt door mij. Ik breng de mensen altijd geluk. Ik had het liever zelf gehad, maar dat schijnt zo niet te werken. Ik breng alleen ánderen geluk.

Ineke: *[kort lachje]* Maar toen ik die prijs won kende ik je toch nog niet.

Hilda: Staat hier helemaal buiten. Je bent h́ier komen wonen. Náást mij. Da's geen toeval. Dit soort dingen zijn allemaal voorbestemd. Alles wat je op deze aardkloot meemaakt is voorbestemd, lieverd. Toeval bestaat niet.

EEN KORTE SCENE UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Ineke zet de pockets iets rechter en loopt de slaapkamer in. Ze laat de deur open. Men hoort gelijk het geluid van de tandenborstel en het uitspuwen van water. Dan gaat het licht in de slaapkamer uit.

De muziek van *JAMES BOND* wordt langzaam zachter gezet. Dan klinkt er in de slaapkamer een hele harde gil van Ineke.

Ineke: *[eerst gaat het licht van de slaapkamer aan. Dan klinkt, vanuit de slaapkamer de stem van Ineke]* Wie bent u?

En omdat Hilda een inbreker speelt mag ze het platte dialect van de streek, of stad waar ze vandaan kom flink overdrijven! Mijn tekst hieronder is dus maar een indicatie...

Hilda: *[vanuit de slaapkamer, met een stem, die zo rauw mogelijk moet klinken]* Dat ken ik je nie zegge, wijffie.

Ineke: *[vanuit de slaapkamer]* Wat heeft u daar? *[ze komt nu pas op]*

Hilda: *[op. heeft een klein pistool in haar hand, dat ze op Ineke gericht houdt]* Dit is 'n pistool schatje. Maar je hoef-ie nerges zorge om te make, want d'r zal je niks overkomme. Da's te zegge... *[grinnikt]*

sinister] as jij teminste antwoord geef op 'n paar vraagies van mijn. Hebbe we 'n diel?

Ineke: Wat deed jij bij mij in bed?

Hilda: Dat was 'n foutje schatje. Ik vergeet altijd dat ik nie ín bed mot gaan legge, maar d'r onder. Dat mot ik nou-es onthouwe. *[slaat met haar vrije hand hard tegen de zijkant van haar voorhoofd. Doet alsof het haar duizelt]* En ik mot ook es onthouwe dat ik nie zo hard tege me kop mot slaan. Dat doet verrekte zeer, zeg.

Ineke: Goed, dan stel ik de vraag anders. Wat doet u in mijn huis?

Hilda: Goeie vraag schatje, goeie vraag. Alleen eh... is 't wel jammer voor jou, dat ík hier de vraagies stel. En niet jij, lekkere dél die-je bent.

Ineke: Op welke vragen moet ik dan antwoorden?

Hilda: Late we bij de belangrijkste beginne, vin-je ook nie? De...
glllllllllímertjes!

Ineke: Pardon?

Hilda: Hou je nou nie van de domme, lekkere stóót van me. De glimmertjes! Waar zijn ze?

Ineke: Maar ik weet echt niet waar u het over heeft.

Hilda: *[doet één stap in Inekes richting. Ineke doet één stap achterwaarts. Ze zwaait met haar pistool vlak voor Inekes gezicht]* En as-ik nou-es zeg... bónbónsdoosie!

Ineke: *[kijkt Hilda verveeld aan]* Dan zeg ik kerstboom.

Hilda: *[doet weer een pas in Marians richting. Ineke blijft ditmaal staan]* En as-ik nou-es zeg... Bonbonsdoosie vol met glimmertjes, wat zeg jij dan, lekkere hapklare brok van me?' *[geeft Ineke een harde klap op haar billen]*

Ineke: *[springt verschrikt bij haar vandaan]* Wilt u dat laten!

Hilda: *[lacht geniepig. Haar gezicht is nu nog maar enkele centimeters bij Inekes gezicht vandaan, die geen centimeter terugdeinst]* Ken ik-nie. Hep jij 'n véél te lekker kont voor. Goed, nogmaals... Ik zeg Bonbonsdoosie vol met glimmertjes en wat zeg jij dan?

Ineke: Och als u een spelletje wil spelen. Ik zeg dan kerstboom, vol met ballen en een piek bovenaan.

Hilda: En ook veel glimmertjes in die boom?

Ineke: Wat bedoelt u toch met glimmertjes?

Hilda: Zeg, late we nou effe ophouwe met kleuterschoolspelletjes te spele hè! Glimmertjes zijn diamante snoes van me. Begrijp-pie dat beter? En nie vijf, of tien! Maar 'n... héleboel diamante.

Ineke: Ja, sorry hoor, maar ik kan u echt niet volgen. *[schraapt haar keel. Probeert haar stem zo nonchalant mogelijk te laten klinken. Wappert met haar hand]* En gaat u nu alstublieft weg. Ik wil gaan slapen. Ik moet morgen weer vroeg op.

Hilda: *[brede grijns, loopt een kringetje om Ineke heen]* Zóóó... Werk jij op zondag, lieffie? Mag dat wel van de dominee?

Ineke: Hè?... O... Nou ja, ik heb gewoon m'n nachtrust nodig.

Hilda: En ik heb poen nodig. *[stilte]* Je wil dus niks zegge. *[diepe zucht. Richt haar pistool op Ineke]* Wel es 'n kogel vlak bove je lekkere kleine schattige naveltje gehad? *[rauwe lach]* Hep-pie daar inene twee kuile zitten. Maar die tweede doet natuurlijk 'n stukkie meer pijn, dan degeen die je al jare hep. *[houdt het pistool een klein stukje omhoog]* Hier kome geen bruine bone uit, hoor, as-je dat soms denk. *[diepe zucht]* Je ben dus nie-ve-plan iets tege mijn te zegge. Die mooie rooie lippies van je blijf ie dus stijf op elkaar te houwe, as 't ware. *[zuchtend]* Ja... dan zulle we onze grijze massa in werking moete gaan zette, hè. *[terwijl ze rondkijkt]* Waar zou zo'n lekker kippetje as-jij nou 'n bonbonsdoosie vol met glimmertjes verstoppe? *[kijkt weer rond]* Waar verstop zo'n sappige meid as-jij nou 'n bonbonsdoosie?... In het dreswaar? *[opent alle kastjes van het dressoir, er zorg voor dragend dat ze Ineke in de gaten houdt. Daarna de laden]* Nee, hier zijn niet. Hé, wacht-es... De boeekas.

Ineke: *[licht geschrokken]* Daar staan alleen maar boeken in, hoor.

Hilda: Ja, dat ken-nou wel, maar deze pokkutboekies hier staan naar mijn zin iets te veel naar vore. *[pakt er een paar af]* Ach... kijk nou... wat ziet mijn oog? *[grote grijns]* 'n Bonbonsdoosie! *[ze smijt nu in één beweging alle pockets die er voor staan op de grond en pakt het doosje uit de kast. Gaat op het puntje van de bank zitten, zet de doos op tafel en haalt er het deksel af]*

Ineke: Wie bent u en hoe komt 't dat u van deze diamanten afweet?

Hilda: Eén vraag tegelijk, lieffie. *[zwaait met haar pistool]* Ga jij nou eerst-es effe zitte, ja! *[wijst met haar pistool naar de fauteuil]* Daar. In die stoel daar. Dan ken-nik je goed in de gate houwe.

Ineke: *[gaat zitten]* Volgens mij wist jij precies waar die diamanten verborgen waren.

Hilda: *[heeft het pistool op tafel gelegd en bestudeert een diamant die ze tussen haar vingers heeft]* Hé... gaan we inene toetwajere? Hebbe we inene geen respek meer voor de persoon met 't pistool in z'n ka-lautjes. *[pakt gauw het pistool en richt het op Ineke]*

Ineke: Alstublieft meneer, houdt u nou op met deze komedie en vertel me wie u bent?

Hilda: *[beetje treiterend]* Dat zou jij heel erg graag wille wete, hè? *[laat de diamant weer in de doos vallen]* Want dat hep jij nou al vijf keer an-me gevraag. Ik heet Allekssandrowiets, maar jij mag mij Santje noeme, dat doen al m'n makkers.

Ineke: Nou, ik ben anders uw makker niet, hoor.

Hilda: Wil ik jou-es wat zegge, lekkere scheet van me, ik wíl jou ook helemaal nie as makker. Ik zou met jou wel lekker woest wille rollebolle ja. Maar jou as vriend, nee dank-ie wel zeg... Geef mijn porsie maar an Fikkie. Maar nou effe te-zake. Hoe kom jij aan dit doosie met glimmertjes?

EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF

Ineke: En nu denk je, omdat hier waarschijnlijk de maffia achter zit dat jouw Bruno vermoord gaat worden?

Anouk: *[verontwaardigd]* Het is mijn Bruno helemaal niet.

Ineke: Jullie waren toch vrienden.

Anouk: *[kort verachtelijk lachje]* Brúno en ik? Wij zijn nooit vrienden geweest.

Bea: Maar hij kwam toch altijd bij je langs. En 's nachts bleef hij toch vaak bij je slapen.

Anouk: Ja, we hadden séks samen... Maar we waren geen vríenden! *[zwaar verontwaardigd]* Alsjeblieft zeg. 'n Grotere lúl loopt hier op aarde niet rond. Zo gauw die de pijp uit is vieren zijn vrienden een feestje. *[neemt een grote slok]*

Hilda: Die eh... mensen van de maffia... Ben jij daar ook mee in aanraking geweest?

Anouk: Ik heb veel vrienden van Bruno ontmoet. Eén van hen hoefde zijn mond maar open te doen en iedereen luisterde. Die man was heel oud. Minstens tachtig jaar.

Hilda: *[knikt met gesloten ogen]* De godfather.

Rachel: *[met een diepe stem]* Don Corleone. *[allen kijken even naar Rachel. Iedereen reageert op zijn eigen manier]*

Ineke: Je kunt vannacht wel hier slapen.

Rachel: *[steekt gelijk haar vinger in Inekes richting]* Da's 'n goed idee meid. Want ik denk niet, dat ik vannacht nog kans zie, op een fatsoenlijke manier in m'n eigen flat te komen.

Bea: Ineke bedoelt Anouk, lieverd.

Rachel: O...

Anouk: Nou graag. Ik ben doodop.

Ineke: Dan praten we morgen verder. *[kijkt op haar horloge]* Half drie alweer.

Anouk: Wat is 't morgen voor dag? Ik bedoel, is 't morgen maandag of dinsdag?

Bea: Morgen? De dag is al begonnen hoor. Zeg, hoe heb jij de laatste weken geleefd? En het is zondag.

Anouk: O... *[zucht heel diep]*

Rachel: O, ze zucht weer. Waar is de zak. *[wil de zak pakken en rolt daarbij opzij en komt vol op de schoot van Anouk terecht. Haar glas, waar nog een klein beetje cognac in zit houdt ze echter heel kunstig rechtstandig. Anouk helpt haar overeind te komen]* Dank je wel lieverd. *[leegt haar glas]* Nou, als ik hier dan toch niet mag blijven slapen moet ik maar geen nieuw glaasje meer nemen. *[wil het op tafel zetten, maar dreigt voorover te vallen. Bea pakt haar glas en houdt haar tevens overeind. Hilda pakt het glas over, zet het, samen met haar eigen glas op tafel]*

Bea: Laten wij d'r even naar huis brengen Hilda. *Ze pakt Rachel onder haar oksels.*

Rachel: *[die begint gelijk te lachen]* Niet doen, ik kan niet tegen kietelen. *[ze duwt de handen van Bea weg]*

Bea: Kom op Hilda help fff mee. *[samen proberen ze haar overeind te trekken, wat pas lukt als Ineke haar van achter haar element uit begint te duwen]*

Rachel: *[giechelend]* Wat doen jullie toch?... Wat gebeurt er met mij?... Wat zijn jullie van plan? Ssstóútertjes!

Bea: Wij gaan jou in je warme bedje stoppen liever. Tot morgen, Ineke. *[Rachel aan hun armen tussen zich in nemend loepen Bea en Hilda de hal in]*

Ineke: *[is achter ze aan gelopen]* Lukt het jullie?

Bea: *[vanuit de hal]* Ja hoor, dit hebben we meer gedaan. *[buitendeur met een klap dicht]*

Ineke: Nou?... Zullen wij dan ook maar naar bed gaan? Wil jij 'n pyjama van me lenen?

Anouk: Dat is niet nodig, ik slaap altijd naakt. [*leegt haar glas, zet het op tafel en staat op*] Vertel me maar waar m'n kamer is.

Ineke: Loop maar mee. [*samen via de hal af*]

Het nummer: *Diamonds on the soles of her shoes...* van Paul Simon langzaam op laten komen tot redelijk hard.

DOEK

Alles op het toneel blijft hetzelfde. Geen licht aan. De muziek blijft doorgaan.

DOEK

DERDE BEDRIJF

Anouk: Op. Ze is op blote voeten. Heeft een dekbed om zich heen geslagen, dat ze met één hand, bij de hals beet houdt. Aan haar vinger hangt een zwart fluwelen zakje, met een koordje, om het te sluiten. Als ze loopt sleept het dekbed over de vloer achter haar aan. In haar andere hand heeft ze een zaklantaarn, die ze - meteen bij opkomst - recht de zaal in schijnt. Laat de lichtstraal langs veel gezichten schijnen en richt hem daarna pas op de wanden van het toneel. Als de straal de boekenkast in het licht zet stopt ze en schijnt, met korte tussenpozen op alles wat er in de kast staat. Als ze de pockets ziet, doet ze het licht van de staande schemerlamp aan. Klik de lantaarn uit en legt die op tafel. Ze voelt met haar vrije hand achter de stapels pockets. Haalt het doosje met diamanten tevoorschijn en wil die openmaken... Maar dat lukt haar niet, omdat ze het doosje niet met één hand open kan krijgen. Ze probeert het samen met de hand, die het dekbed dicht houdt, maar doet dit zo onhandig, dat het dekbed *bijna.....* van haar schouders afglijdt..... Ze gaat zitten, legt het doosje op tafel en duwt dan de bovenkant van het dekbed stevig om zich heen. Buigt naar voren om - met 2 handen - het doosje te pakken, maar nu glijdt het dekbed écht... (???) van haar schouders... Op tijd (???) weet ze het weer te grijpen en gaat - met weer één hand om het dekbed geklemd -

naar voren, pakt het doosje met 2 handen beet en maakt het dan... eindelijk..... open. Ze opent nu het fluwelen zakje en laat de diamanten voorzichtig daarin glijden. Ze zet het doosje weer achter de pockets en zet de boekjes weer netjes. Dan kijkt ze rond en legt het fluwelen zakje achter enkele dikke ingebonden boeken. Pakt de lantaarn, klikt hem aan en doet de schemerlamp uit. Ze schijnt nog even de zaal in en gaat dan via de hal af.

De man, die het licht bediend laat het heel langzaam ochtend worden.

Ineke: Op, via de slaapkamer. Ze gaapt lang, zonder haar hand voor de mond te houden. Rekt zich dan uit en gaat, al krabbende op haar heup via de hal af. Kort daarop hoort men, achter het toneel een koekenpan op de grond vallen

De muziek wordt langzaam van zacht naar UIT gedraaid. Gelijk de deurbel, die 5 Seconden aanhoudt. Pauze van 5 seconden. Daarna blijft de deurbel gaan.88

Ineke: *[vanuit de hal. obstinaat]* Zeg, bent u nou helemaal dol geworden? Als een gek bij me te staan bellen.

Frank: *[vanuit de hal. dominante stem]* Laat mij er ff door juffie.

Ineke: *[vanuit de hal. Goed nijdig nu]* Hé, wat doet u? U kunt niet zomaar... Zeg wacht nou es even...

Frank: *[op. Hij is gekleed in spijkerbroek, T-shirt en openhangend leren jack. Cowboylaarzen. Zijn riem heeft een overdreven grote gesp met als afbeelding een roofdier, of cowboy-item. Op zijn hoofd heeft hij een vrolijk geruite pet met bovenop zo'n fel gekleurde pompoen!*

Ineke: *[op. Ze heeft de koekenpan, die gevallen was in haar hand. Ze kijkt nijdig]* En dan duwt u me nog opzij ook. Ik kan me niet herinneren u gevraagd te hebben binnen te komen. Wie bent u? En wat komt u hier doen?

Frank: Wie ik ben is niet belangrijk ... Wat wel belangrijk is, is waarvoor ik kom.

Ineke: *[diepe zucht. Kan met moeite haar kalmte bewaren]* En waar komt u dan voor?

Frank: *[grijnst]* Dat weet je wel.

Ineke: *[weer obstinaat]* Néé! Dat weet ik niet. En jij gaat me dat nu vertellen en daarna schop ik je mijn huis weer uit.

Frank: *[grijnst]* O, ik heb te maken met een pittig vrouwtje. Daar hou ik wel van. Goed dan... Ik kom voor de diamanten.

Ineke: *[zuchtend]* Jij ook al?

Frank: *[achterdochtig]* Hoe bedoelt je? Jij óók al?

Ineke: Precies zoals ik het zeg. Je bent de zoveelste al. Je mag wel 'n nummertje gaan trekken.

Frank: *[achterdochtig]* Wie is hier dan nog meer geweest?

Ineke: 'n Zekere Anouk.

Frank: O die. Je hebt haar toch zeker die diamanten niet gegeven, hè?

Ineke: *[glimlacht]* Jawel. Ik kon niet anders. Ze wist ervan af en eiste ze op. En ze is er meteen mee vertrokken. Dus... als je hier alleen voor de glimmertjes bent gekomen, dan kan je wat mij betreft gelijk weer opduvelen.

Frank: Glímmertjes?

Ineke: Ja, de diamanten.

Frank: *[kijkt Ineke doordringend aan]* En die heb je zomaar aan de eerste de beste gegeven? *[grijnzend]* Dat geloof ik niet.

Ineke: *[luchtig]* Dat is dan jouw probleem, knul. *[geeft hem een stevige duw]* Kom op, lopen! Ik zal je even uitlaten. *[loopt naar de hal]*

Frank: *[is heel even in de war]* Néé! Jij laat helemaal niemand uit. *[hij haalt een groot pistool tevoorschijn en richt die op Ineke]* Jij blijft hier! En je vertelt me onmiddellijk waar die diamanten zijn! Anders... *[zwaait vervaarlijk met zijn pistool]*

Ineke: *[zuchtend]* Maar dat zeg ik je toch. Die diamanten heeft Anouk meegenomen.

Frank: *[gaat vlak voor Ineke staan en kijkt haar diep in de ogen. Zijn hand waarin het pistool zit hangt nu helemaal naar beneden]* Weet je wat ik denk?... Ik denk dat jij alles loopt te verzinnen. Dat denk ik.

Ineke: *[doet een snelle stap achteruit en slaat Frank met de koekenpan op zijn hoofd. Hij wankelt even, laat het pistool uit zijn handen vallen en zakt dan, op komische wijze naar de grond, daarbij overdreven scheel kijkend. Ze duwt hem met haar voet een klein beetje opzij, om er zeker van te zijn of hij niet meer beweegt]* Nou, ik weet niet wat jij allemaal denkt lieve jongen, maar ik denk dat jouw IQ niet al te hoog is. *[Ze duwt met haar tenen zijn hoofd wat opzij]* Nou, die staat voorlopig niet meer op.

Anouk: *[Op. Blote voeten. Ze heeft een kort badjasje aan]* Wat gebeurt hier allemaal? *[grote ogen]* Wie is dat? En waarom ligt hij op de grond?

Ineke: Wie dat is weet ik niet. En hij ligt op de grond omdat ik 'm met deze koekenpan op zijn hoofd heb geslagen.

Anouk: *[geeft een ingehouden gilletje en wijst]* Dáár! Een revólver.

Ineke: *[pakt het pistool op]* Dit is 'n pistool, lieve schat. Cowboys hebben revolvers.

Anouk: Had hij dat ding op je gericht?... *[grote bewonderende ogen]* En jij hebt 'm zomaar neergeslagen?

Ineke: *[glimlacht]* Ja... dat leek me op dat moment het beste. Men heeft de laatste tijd iets teveel pistolen op me gericht. Zeg... wil jij thee?

Anouk: Hè?... Théé?...

Ineke: Ja, dat geelbruine goedje, wat al zo'n vier miljard jaar mensen op deze wereld drinkt.

Anouk: Jij gaat gewoon... théé zetten?... Terwijl je net deze man...

Ineke: Ja. Als ik 's ochtends geen thee heb gehad voel ik me niet lekker. Hier. *[geeft Anouk het pistool]* Hou jij 'm even in de gaten. Zo gauw hij bijkomt vertel je 'm dat hij zich rustig moet houden. En dat ik 'n heleboel vragen voor 'm heb.

Anouk: Ja maar... *[kijkt naar Frank. Draait zich naar de haldeur. Ineke is al af]* Ja maar, ik... *[Frank komt bij. Hij kreunt eerst zachtjes, daarna iets harder. Als hij overeind komt kreunt hij overdreven hard, betast zijn hoofd en kijkt of er bloed aan zijn hand zit]* Ook niet erg bijdehand van je, hè? *[geeft hem het pistool]*

Frank: *[praat nu met zijn eigen stem. Een beetje overdreven stoer]* Ja, weet ik veel, dat die meid mij met een koekenpan durft te slaan.

Anouk: Je had toch 'n pistool.

Frank: Joh, die meid is zo snel als 'n aal. *[betast zijn hoofd en kreunt weer overdreven hard]* Dat doet verrekke pijn zeg. Kijk jij es of er een gat in m'n kop zit? *[bukkt zich]*

NOG EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF

Anouk: Ja, zo is 't gegaan. Frank heet-ie. Hij is de kleinzoon van die ouwe man. Die maffialeider.

Hilda: *[knikkend]* Dat heb ik steeds gezegd. Hier zit de maffia achter. *[deurbel]*

Bea: *[geamuseerd]* Daar heb je ze al.

Ineke: Die deurbel is vanochtend nog niet stil geweest. *[af]*

Hilda: Heb je deze croissants zelf gebakken?

Bea: Ja, hoezo? Zijn ze weer niet goed?

Hilda: Ze zijn uitstekend. En het formaat is ook al goed. Daarom vroeg ik je of je ze zelf had gebakken.

Bea: Ja, ik weet nou niet of ik dit als een compliment moet opvatten of niet.

Mister-M: *[op. Gekleed in een donker pak, donker overhemd en citroengele stropdas. In het vestzakje van zijn colbert zit een lefdoekje van dezelfde stof als de stropdas. Donkere hoed op]* Goedemorgen samen. *[Frank achter Mister-M op. Hetzelfde gekleed als de scène ervoor]*

Hilda: *[verbaasd]* Wie zijn dat, Ineke?

Ineke: *[die vlak achter hen is opgekomen]* Die slome daar is Frank. Wie die ander is weet ik niet.

Hilda: Laat je dan zomaar vreemden binnen?

Ineke: Ze lieten zichzelf binnen.

Bea: Is dat die figuur die jou heeft neergeslagen, Anouk?

Anouk: *[kijkt Frank nijdig aan]* Ja. Durf jij wel tegen kleine meisjes.

Frank: *[kijkt Anouk met grote verbaasde ogen aan]* Heb ik jou... néérgeslagen?

Anouk: Is die jongen even dom. Weet-ie 't al niet meer.

Hilda: Maar wat komen ze hier doen, Ineke?

Ineke: Zeiden ze ook niet. Ze duwden me opzij en liepen gewoon hier naar binnen.

Hilda: *[gaat provocerend, vuisten in haar zij, vlak voor Mister-M staan]* Wat komt u hier doen, meneer?

Mister-M: Ik kom mijn eigendommen terughalen, mevrouw.

Hilda: En wat zijn uw eigendommen als ik vragen mag?

Mister-M: M'n diamanten. 98 Stuks om precies te zijn.

Hilda: *[grijnst]* Ja, u bent er twee kwijt, hè?

Mister-M: Er zaten 98 diamanten in dat doosje en ik wil er ook weer 98 terug.

Frank: Ja. Wij willen alle diamanten terug.

Mister-M: *[kijkt Frank even aan]* Wil jij je er alsjeblieft buiten houden.

Frank: Sorry oom.

Mister-M: *[tot Ineke]* Dus als u zo vriendelijk zou willen zijn?

Ineke: *[heeft de hele tijd verbaasd naar Frank gekeken]* Maar jij hebt de diamanten toch al.

Frank: *[hevig verbaasd]* Ík?

Ineke: Ja jij! *[kijkt Anouk aan. Die is druk bezig met een van haar nagels]* Anóúk?

Anouk: Hè? *[grote vragende ogen]* Eh...jááááááá?

Ineke: Jij zei toch dat Frank de diamanten had gevonden.

Anouk: *[zéér luchtig]* Ja. Hij haalde ze uit dat gekke ding daar.

Ineke: *[pakt het 'kunstvoorwerp']* Dit ding?

Anouk: Ja. En daarna sloeg hij mij ermee bewusteloos.

Frank: *[grote verwarring]* Ík?... Ik heb jóu met dat ding bewusteloos geslagen?

Anouk: Zie je nou, Ineke. Door die klap van jou is hij zijn korte-termijn-geheugen kwijt.

Hilda: *[droogjes]* D'r zijn hier vanmorgen nogal wat mensen bewusteloos geslagen.

Bea: *[verbazing en bewondering]* Heb jij die jongen bewusteloos geslagen, Ineke?

Anouk: Ja, met een knots van een koekenpan. Nou die moet behoorlijk zijn aangekomen, want hij herinnert zich niets meer.

Frank: Maar ik... ik heb helemaal níemand neergeslagen.

Mister-M: *[wijst]* Zaten daar de diamanten in?

Ineke: Ja, maar vraag me niet hoe ze erin zijn gekomen.

Mister-M: *[tot Frank]* En die heb jij er uitgehaald en heb ze meegenomen?

Frank: *[wanhopig]* Ik heb helemaal nérgens iets uitgehaald en meegenomen.

Anouk: *[schudt meewarig haar hoofd]* Eén klap en z'n hele geheugen is uit z'n kop gevlogen.

Mister-M: Maak je zakken leeg. Nú! *[Frank haalt uit zijn linker jaszak zijn pistool en legt dat op het dressoir. Dan haalt hij uit verschillende zakken een stiletto, een boksbeugel, een zwarte nylonkous, waarin 5 flinke knopen zitten, een korte ijzeren staaf, een groot zakmes, een opgerold bundeltje bankbiljetten en een grote rode boerenzakdoek. Hij legt alles op het dressoir. Dan kijkt hij Mister-M onbeholpen aan]* Is dat alles?

Hilda: Wat je alles noemt. Die knul heeft een heel wapenarsenaal bij zich.

Frank: Ja, dit is alles.

Mister-M: En je kontzakken?

Frank: Die heb ik niet.

Anouk: Dan heeft-ie ze ergens verstopt. *[ze staat op]* Ik heb gezien dat hij die diamanten in zijn broekzak stopte. *[graait in een van zijn zakken en haalt er één diamant uit. Ze houdt hem triomfantelijk tussen duim en wijsvinger omhoog]* Kijk, hier is er nog eentje. *[Frank kijkt haar met grote ogen aan. Daarna kijkt hij met angstige ogen naar Mister-M]* Die jongen is gewoon zijn geheugen kwijt. *[geeft de diamant aan Mister-M en gaat weer zitten]*

Frank: Maar... maar... ik...

Mister-M: *[kijkt Frank even aan en zucht]* Waar heb je ze verstopt, Frank?

Frank: Maar ik... ik... ik héb helemaal geen diamanten.

Mister-M: Ik hoop niet dat je mijn geduld te erg op de proef stelt, jongen.

Frank: Maar ik ben rechtstreeks van hier naar u gegaan oom.

Mister-M: Zweer op je moeder, mijn zuster dat je de waarheid spreekt.

Frank: *[twee vingers in de lucht]* Ik zweer 't! Ik zweer 't!

Mister-M: Dan is 't goed. *[tot Ineke]* Voor de laatste maal. Waar heeft u mijn diamanten verstopt?

Ineke: *[obstinaat]* O, ik word hier zo ongelóóflijk moe van, hè.

Mister-M: *[maakt een korte handbeweging richting Frank]* Vastbinden.

Frank: Allemaal?

Mister-M: Allemaal.

Ineke: Ja, schei es even uit, zeg. U kunt ons toch niet zo maar...

Hilda: De maffia kan alles, Ineke.

Frank: Maar ik heb geen touw bij me, oom.

Mister-M: Ik ben ervan overtuigd dat deze mevrouw wel een stukje touw in huis heeft.

Ineke: *[obstinaat]* Néé! Al m'n touw net gisteren naar de kringloopwinkel gebracht.

Mister-M: Dan moet je touw gaan halen, jongen. *[hij haalt een kleine revolver uit zijn zak en loopt naar de fauteuil]* D'r uit jij, juffie. *[zo gauw Anouk uit de fauteuil is (ze gaat snel op een element zitten) gaat hij erin zitten. Tot Frank]* Nou, waar wacht je op?

Frank: Hè? O... Nou, dan ga ik maar. *[draait zich bij de deur om. Beetje dreinerig]* Maar oom? Waar moet ik nou touw kopen?

Mister-M: *[gevaarlijk kalm stemmetje]* Een neef van mij jongen... Ik bedoel... een góeie neef van mij zou nu beginnen zijn hersens te gebruiken.

Hilda: Ja, daar zegt u iets... Maar wat je niet hebt kun je ook niet gebruiken.

Anouk: Houden jullie er rekening mee, dat deze arme jongen net met een koekenpan bewusteloos is geslagen.

Bea: Ja, maar daar raak je je geheugen toch niet door kwijt.

Mister-M: Heb je al 'n idee, jongen?

Ineke: Duidelijk nog niet. Zeg, meneer eh...

Mister-M: Noem me maar mister M.

Hilda: Heel toepasselijk voor een lid van de maffia. Want de M staat voor Moord.

Mister-M: Ik vind dat u een hele grote mond heeft, mevrouw.

Hilda: Nóu? Én?

Mister-M: Dat heb ik liever niet.

Hilda: Wilt u eens weten wat ík liever niet heb?

Mister-M: Daar ben ik hoegenaamd niet in geïnteresseerd, mevrouw. Nou, jongen... Zo meteen is het donker. Heb je al een idee hoe je deze dames vast gaat binden?

EEN KORTE SCENE UIT HET VIERDE BEDRIJF

TERWIJL HET DOEK NOG DICHT IS...

...beginnen Ineke, Hilda, Bea en Anouk hééééél hard te schrééuwen, te gíllen en te kříjsen! Dit mag gerust 10 seconden duren...

Het nummer: DIAMONDS ARE THE GIRLS BEST FRIEND... van MARILYN MONROE wordt langzaam naar redelijk hard gedraaid.

DOEK

Ineke zit in een van de elementen. Bij haar wordt één waslijndraad enkele malen om haar lichaam en armen, even boven en onder haar borsten gebonden. Haar enkels en polsen zijn ook vastgebonden. Haar handen zitten op haar rug. Één stuk waslijndraad is helemaal om haar en de fauteuil geslagen. Hilda zit op het *inzakkende* element. De waslijndraad is bij haar enkele malen rond haar middel en haar polsen vastgebonden.

Haar handen zitten aan de voorkant. Haar enkels zijn ook vastgebonden, maar iets ruimer dan bij Ineke en Bea. Bea is op dezelfde manier vastgebonden als Ineke. Ook bij haar is één stuk waslijndraad om haar en het element geslagen. En zo ook bij Anouk. Zo gauw het DOEK bijna open is beginnen ze weer overdonderend hard te schrééuwen, te gillen en te kríjsen!

VIERDE BEDRIJF

Mister-M en Frank zijn af.

Pas wanneer het doek helemaal open is de muziek langzaam naar **UIT** draaien. Een kort ogenblik doodse stilte! Dan beginnen ze weer 10 seconden lang te schrééuwen, te gillen en te krijsen.

Bea: *[hijgend]* Nou, daar zitten we dan.

Ineke: *[hijgend]* Ik weet niet hoe jullie hierover denken, maar ik vind deze situatie uitermate belachelijk.

Anouk: *[hijgend stemmetje. Beetje wanhopig]* Dit is 't einde. We gaan er allemaal aan.

Bea: *[hijgend]* Joh, doe niet zo gek.

Ineke: *[nog een klein beetje hijgend]* Niet meteen de moed opgeven, Anouk. Bekijk het van de positieve kant.

Anouk: *[nog wanhopiger]* Nou ik kan niets positiefs bedenken hoor. Ik zie ons daar al liggen. Alle vier dood op de grond, in een enorme plas bloed.

Bea: Ja zeg, als ik nog 'ns opgevrolijkt wil worden kom ik naar jou toe.

Hilda: Dat kan niet, want we zitten allemaal aan deze stoelen vastgebonden. Dus als we al doodgeschoten aangetroffen worden, dan liggen we hier in onze stoelen en niet in een plas bloed. En Ineke... noem mij dan eens één positief ding?

Ineke: Nou... dat onnozele joch bijvoorbeeld. Die heeft al zijn spullen op het dressoir laten liggen. *[Allen kijken naar het dressoir]* Daar ligt, om te beginnen zijn pistool. En een stiletto en een mes om onze waslijnen mee door te snijden.

Hilda: *[kort snuiflachje]* Ja, alleen jammer dat onze polsen zijn vastgebonden.

Anouk: *[zwak stemmetje]* Waarom denken jullie dat ze weg zijn gegaan?

Bea: *[geforceerd opgewekt]* Geen idee. Vertel 't ons, meid.

Anouk: Om samen te overleggen hóe ze ons dood gaan maken.

Hilda: Joh, doe niet zo melodramatisch. We leven in 't jaar (jaar noemen) hoor. *[zuchtend]* Hoewel... Maffia blijft maffia. En die zijn er gek op om mensen dood maken.

Ineke: En dit noem jij niet melodramatisch?

Bea: Och, misschien komen ze helemaal niet meer terug.

Anouk: *[nu met een deels wanhopig, deels obstinaat stemmetje]* Nou, reken d'r maar op dat ze terugkomen hoor. Die Mister-M wil zijn diamanten terug. En niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.

Hilda: Dat hebben we gemerkt, ja. Mijn polsen beginnen pijn te doen.

Bea: Willen we nog eens hard schreeuwen?

Ineke: Nee, alsjeblijft jongens, ik ben daarvan net een beetje bijgekomen. We hebben het nu al drie keer geprobeerd en er kwam helemaal niemand. En ook al zou er iemand aanbellen, niemand van ons kan opendoen. *[ze kijken elkaar aan en beginnen dan (tegelijk!) weer 10 seconden te gillen!]*

Hilda: *[hijgend]* Hé, wacht es? *[de anderen kijken haar verwachtingsvol aan]* Rachel heeft 'n sleutel van deze flat.

Bea: *[hijgend]* Ja, dáár hebben we wat aan. Die slaapt op het moment haar roes uit.

Ineke: *[hijgend]* Heeft Rachel 'n sleutel van m'n flat? Waarom is dat? Dat vind ik helemaal niet zo leuk.

Anouk: *[hijgend]* Wees blij dat ze er een heeft. Dan kan ze ons tenminste bevrijden.

Bea: Ik denk niet dat we daar op hoeven te rekenen. Die hoort niets en niemand als die gedronken heeft.

Hilda: *[agressief]* Domme dronken dé! Waarom heeft ze ook zoveel gezópen! Als ze ons zo meteen komt bevrijden zal ik haar dat allemaal eens goed inpeperen.

Bea: Als ze niet zoveel gedronken had was ze daarnet gewoon met mij mee naar beneden gekomen en had ze hier nu ook vastgebonden gezeten.

Ineke: Ja, da's waar... Anouk?... Kan jij je niet loswurmen.

Anouk: Heb ik al geprobeerd.

Hilda: *[geërgerd]* Probeer 't dan nog es, stomme trut!

Ineke: Ja, met schelden bereiken we helemaal niks Hilda. *[weer tot Anouk]* Heb jij niet alles zoveel mogelijk uitgezet, toen die knul dat waslijndraad om je heen rolde?

Anouk: Uitgezet? Wát heb ik dan moeten uitzetten dan?

Bea: Je tieten liefje. Da's niet weinig wat jij daar hebt zitten. Als je die nou een flink stuk had uitgezet, toen die knaap dat waslijndraad om je heen draaide dan had je nou ruimte genoeg gehad om je er tussenuit te wurmen.

Ineke: Dat bedoelde ik ja.

Anouk: O... Nou, die Frank heeft me alleen maar in alles willen knijpen, toen hij dat deed. Vooral in m'n tieten.

Hilda: Je kan toch met gemak onder dat waslijndraad doorglijden.

Anouk: *[obstinaat]* Hoe kan ik dat nou? Ik ben toch 'n stomme trut. Stomme trutten kunnen zoiets niet.

Ineke: Wanneer je je adem inhoudt krijg je dan niet wat meer ruimte?

Anouk: Heb ik al geprobeerd, maar dan blaast mijn borst zich op en dan blijft die waslijn onder mijn tieten haken. En dat doet trouwens behoorlijk zeer ook nog.

Hilda: *[snuift hard]* Ja, wanneer die maffiajongens weer terug zijn doet 't allemaal nog veel zeerder.

EIND VAN HET STUK

Ineke: Wat ik niet begrijp is waarom die MisterM zijn neef wel gelooft en mij niet. Je kunt aan die smeerlap zien dat hij liegt.

Hilda: *[imiteert overdreven Frank]* Ik zweer op m'n moeder dat ik de waarheid spreek. *[snuift hard]* Dat klotenjong heeft volgens mij nooit een moeder gehad.

Ineke: En jij, Bea?

Bea: Ík? Ik heb wel 'n moeder.

Ineke: Nee, ik bedoel kan jij je niet onder die draden loswurmen?

Bea: Onmogelijk. Die stomme puber heeft veel teveel zijn best gedaan mij zo strak mogelijk aan deze stoel vast te snoeren.

Ineke: Ja, mij ook. *[alle drie kijken nu naar Hilda]*

Anouk: Die daar zit amper aan d'r stoel vast.

Hilda: *[hevig verontwaardigd]* Ja zeg, doe me 'n plezier. Ik voel al die draden tegen me aanklemmen.

Ineke: Jij zit als enige van ons, een stuk lossier, Hilda. Dat is van hieraf duidelijk te zien.

Hilda: Ja, maar mijn voeten zijn aan elkaar gebonden.

Bea: Je kan toch proberen te huppen.

Hilda: Maar hoe moet ik dan overeind komen? Ik zit helemaal in deze stoel weggezakt.

Bea: Laat je gewoon van de stoel afvallen.

Hilda: Gewóón! *[snuift hard]* Weet je wel hoe snel iemand zijn heup kan breken.

Bea: Ach dat valt allemaal wel mee. Je moet je gewoon opzij laten vallen, lieverd. Net wat Bea zegt.

Anouk: *[wanhopig stemmetje]* Als we niet snel zijn liggen we zo meteen in 'n enorme plas bloed. Of in mootjes gehakt in de klikobak. Die twee zijn geen lieverdjes, hoor.

Hilda: Ik zal eerst eens proberen of ik gewoon overeind kan komen.

[gaat overdreven op en neer wippen. Ze komt wel hoger en eventueel iets meer naar voren, maar niet uit de stoel. Hijgend] 't Gaat niet...

[hijg, hijg... hijg] Hoe ik 't ook probeer. *[grote lange hijg...]*

Ineke: Je moet opzij wiebelen. Dan val je vanzelf uit die stoel.

Anouk: *[wanhoop en paniek]* Ons leven hangt er vanaf, stom mens! Doe toch iets!

Bea: Als je wat breekt kom ik je 3 maal per week opzoeken en breng bananen voor je mee.

Hilda: *[zucht heel diep. Begint dan te wiebelen – steeds heftiger en zo valt ze om. Overdreven hard toepend]* Aú! Aú! Aú! Aú! Aú!

Bea: *[droogjes]* Ja hoor, die heeft haar heup gebroken. Wat kost een kilo bananen tegenwoordig? *[Hilda komt heel moeizaam in een zittende houding. Bea verheugd]* Nee, ze heeft 't overleefd. Gauw! Naar het dressoir, meid!

Anouk: Ja. Pak de stiletto, die is scherper dan het zakmes.

Hilda: Ja, ja. *[hijg, hijg... hijg]* Even geduld graag. *[hijg, hijg... hijg]* Eerst even bijkomen. *[hijg, hijg... hijg]*

Anouk: *[paniekerige wanhoop]* Begrijpt dat mens dan niet dat het hier om seconden gaat.

Ineke: Probeer bij dat dressoir te komen, Hilda.

Hilda: Já, já, já! Ik ga 't proberen. Ik ga 't proberen. *[hupt zeer overdreven richting dressoir en... valt opzij]* Aú! Aú! Aú!

Bea: O jee, nu heeft ze echt iets gebroken.

Ineke: Kom op Hilda. Niet dralen nou! Kom overeind!

Anouk: Ja, kom overeind! Kom nou toch overeind, stóm mens!

Hilda: *[draait weer zo dat ze op haar kont komt te zitten]* Aú! Aú! Aú!

Ineke: Wat is 'r?

Hilda: M'n enkel. Ik denk, dat ik mijn enkel heb gebroken.

Anouk: *[wanhopig stemmetje]* Vergeet je enkel, je hebt niks aan je kont, Húppen nou!

Hilda: *[is nu razend]* Ik heb, verdómme m'n enkel gebroken. En dat alleen voor jullie lullige klóten spelletjes.

Anouk: *[obstinaat]* Lúllige klóten spelletjes? Door jouw gestuntel wordt straks bij ons alle vier onze kelen doorgesneden.

Bea: Ik wou dat je daar es mee ophield, Anouk. Dat heet doemdenken. Steeds het ergste van de situatie in te zien. Voor je 't weet gebeurt 't nog ook.

Anouk: *[als deze actrice kans ziet haar stem over te laten slaan, maakt zij de schrijver van dit toneelstuk heel gelukkig...]* Maar 't gáát ook gebeuren! Die ouwe lul wil zijn glimmertjes terug. Ineke weigert te vertellen waar ze zijn, dus snijdt hij onze kelen door.

Ineke: *[wanhopig, maar beheerst]* Maar ik héb 'm verteld wie de diamanten mee heeft genomen. Dat maffiageval gelóóft me gewoonweg niet.

Bea: Stil es? Ik hoor de buitendeur open gaan.

Anouk: *[heeft het nu niet meer. Haar stem slaat weer over... Of half huilend]* O, daar heb je ze! Daar heb je ze! Nou gaan ze onze kelen doorsnijden.

Rachel: *[op. Gekleed in dezelfde ochtendjas als die ze in het 2e bedrijf aan had. Haar haren flink in de war]* Zeg, waren jullie nou daarnet zo aan het schree..... *[overdreven grote ogen]* Wat is h́ier allemaal aan de hand?

Ineke: Gauw, maak ons los, Rachel. Dáár ligt 'n mes.

Rachel: Waar is dáár?

Ineke: *[hard]* Dáár! Op het dressóir! Daar ligt een zakmes.

Anouk: Nee, neem de stiletto, die is scherper.

Hilda: *[beweegt heftig haar hoofd]* Dáár mens! *[iedereen reageert op een ander manier, maar met veel ongeduld]*

Anouk: *[als laatste]* Schiet nou toch op meid!

Rachel: O hier. *[pakt de stiletto]* Hoe maak je zoiets open?

Anouk: aan de zijkant zit een lipje, daar moet je aan...

Rachel: *[is haar al gelukt. Ze schrikt van het openspringende mes]* O jeetje... Dit is een gevaarlijk ding. Maar wat is er hier allemaal gebeurd? En waarom lig jij op de grond Hilda?

Anouk: Die heeft haar poten gebroken. Maak mij maar het eerst los, ik heb maar één knoop. *[Rachel snijdt bij Anouk de draad bij haar middel door en loopt vervolgens naar Bea]*

Hilda: Hé! Eerst ik! Ik ben degene die gewond is!

Rachel: Nou, vooruit dan maar, omdat je het zo vriendelijk vraagt. *[snijdt alle draden door die aan haar vast zijn gemaakt]*

Anouk: *[rekt en strekt haar armen en benen en loopt naar het dressoir]*
Moet je zien wat hier allemaal ligt joh? *[ze doet de boksbeugel om]*
Daar ga ik dat rotjong zo meteen een enorme knal voor z'n kop mee geven.

Hilda: *[komt voorzichtig overeind, loopt overdreven mank naar een goed zittend element, gaat er overdreven moeilijk inzitten en bevoelt op overdreven wijze haar enkel]* Áu! Nou, die enkel is mooi naar de knoppen.

Rachel: Zeg, hoe lang zitten jullie al zo vastgebonden?

Bea: *[doet ook rek en strekoefeningen]* Iets langer dan 'n uur.

Ineke: Zeg, ik wil niet vervelend doen, maar eh...

Rachel: O, sorry.

Mister-M: *[op]* Laat niemand één vin verroeren.

Ineke: *[terneergeslagen]* Het pistool. Iemand van jullie had het pistool moeten pakken.

Frank: *[is vlak achter Mister-M opgekomen. In zijn hand heeft hij de revolver van Mister-M]* Dat had niet veel uitgemaakt. *[pakt het pistool van het dressoir]* Dit pistool is niet geladen. *[richt het op Mister-M]*

Mister-M: Ben jij nou helemaal belazerd?!

Frank: Maar de lader is leeg oom. *[schiet. Harde knal. Mister-M zakt met een verbaasde uitdrukking in elkaar. Frank kijkt met overdreven grote ogen geschrokken naar Mister-M. Zijn mond zakt langzaam open]*
Maar... Maar... *[dan pas kijkt hij naar het pistool en opnieuw naar Mister-M]* Maar... Maar... *[de anderen kijken geschrokken van Mister-M naar Frank]*

Frank: Maar... dit pistool was niet geladen.

Ineke: Jongens, grijp 'm. *[de anderen kijken haar vragend aan, maar reageren er wel op]*

Frank: Hè?... Wát?... *[wanneer Rachel en Bea dreigend op hem afkomen]* Hé! Achteruit jullie, hè. *[richt het pistool en de revolver op hen]*

Anouk: *[met een grafstem]* Je hebt de Godfather vermoord.

Frank: Het... het was 'n ongelukje.

Anouk: Jáááá... Maar geloven jouw andere ooms dat?

Frank: *[moet dit even verwerken]* Ja maar... júllie zijn toch mijn getuigen?

Ineke: Zeg, komt iemand mij nog losmaken, of hoe zit 't?

Frank: Er wordt niemand losgemaakt. *[grote ogen]* Hé?... Hoe zijn júllie loskomen?

Rachel: Wie is dit onbenullige wezen?

Frank: *[draait zich snel om]* Hé... Wie ben jij nou weer?

Rachel: *[droogjes]* Ik ben een elfje uit het grote bos, nou goed? *[zwaait met haar stiletto naar hem]* Vertel me liever wie jij bent?

Frank: Hoe kom jij aan mijn stiletto?

Anouk: Snel Rachel, steek 'm ermee!

Frank: *[doet een snelle pas achteruit]* Hé! Uitkijken hè Deze kogel is sneller dan jouw stiletto! *[Rachel laat de stiletto gelijk vallen]*

Anouk: *[beetje treiterend]* Zeg Frank. Lijkt het jou nou niet het goeie moment om te vluchten. Als de broers van jouw oom door hebben dat jij de grote Mister-M hebt vermoord kan je beter een kilometertje of 500 uit hun buurt zijn. Vind je ook niet?

Frank: Ja maar... 't Was écht 'n ongelukje.

Ineke: Ik zal dat getuigen, als je me losmaakt.

Frank: Écht?

Ineke: Op mijn woord van eer.

Hilda: Zeg, wil iemand even 'n dokter bellen?

Anouk: *[wijst naar Mister-M]* Die daar heeft geen dokter meer nodig, hoor. Die is net door zijn neef morsdood door zijn hart geschoten.

Frank: *[half huilend]* Maar dat heb ik toch niet expres gedaan! Dat was een ongelukje.

Anouk: Ja, leg dat die broers maar uit.

Hilda: *[obstinaat]* Maar het is niet voor die lamzak daar. Het is voor míj! Ik verrek van de pijn! *[Mister-M kreunt eerst zacht. Daarna wat harder en beweegt heel even zijn benen. Allen kijken verrast naar Mister-M]*

Bea: *[al knikkende]* Morsdood zei je toch, hè? *[Mister-M komt langzaam en moeizaam overeind en kijkt Frank heel nijdig aan]*

Frank: Maar... Maar... *[Mister-M haalt uit zijn binnenzak een sigarettenkoker en bekijkt hem]*

Bea: *[Kijkt mee]* Zóóó... U heeft geluk gehad. Twee centimeter meer naar opzij en uw hartje had niet meer geklopt.

Mister-M: *[steekt zijn hand uit]* Geef me dat pistool eens? *[Frank geeft hem het pistool. Mister-M richt het op hem. Frank kijkt bang naar het*

pistool. Mister-M schiet. Klík! Doodnuchter] Je hebt gelijk. 't Is niet geladen. *[laat het wapen in zijn zak glijden. Stopt de sigarettenkoker in zijn binnenzak en steekt zijn hand weer uit]* En nu de revolver, graag.

Frank: *[aarzelt]* U gaat toch niet weer op me schieten, hè?

Hilda: Van mij mag je, ouwe.

Mister-M: *[krijgt de revolver aangereikt. Hij richt die meteen op Rachel]*
Jij daar.

Rachel: Hé! Hé! 'n Klein beetje voorzichtig, hé. Ik heb geen sigarettenkoker in mijn beha zitten hoor.

VLAK VOOR HET DOEK VOOR HET LAATST DICHT GAAT

Alles komt op z'n pootjes terecht, want het blijkt allemaal een test voor Ineke te zijn geweest.

((lees de samenvatting...))

Bea: *[glimlachend]* Wij drieën zijn hier gaan wonen, omdat jij hier woont.

Ineke: Écht?

Rachel: Ja, op deze manier konden we jou het makkelijkst deze test afnemen.

Hilda: Maar dat is nu afgelopen dames, we gaan weer terug naar onze huizen.

Ineke: En blijf ik hier?

Bea: Nee, natuurlijk niet. We hebben voor jou een pracht van een bungalow gevonden. Bij ons in de buurt.

Ineke: *[onder de indruk]* O...

Frank: *[op met een dienblad, waarop 7 volgeschonken glazen champagne]* Jongens! Champagne! Tast toe, we hebben 't verdiend.

Mister-M: *[wanneer iedereen een glas in zijn handen heeft en Frank het blad op het dressoir heeft gezet heft Mister-M zijn glas]* Dat we 'n hele gelukkige familie mogen worden. Wacht even, nog niet drinken. Ineke moet ook nog een toast uitbrengen.

Ineke: Wacht even, laat me denken... *[denkt even na]* Ja, ik weet wat ik wil gaan zeggen.

Op het moment dat Ineke met haar *speech* begint wordt hard de begintune van JAMES BOND gedraaid. Ineke spreekt haar *speech* uit, maar dit is voor het publiek niet te horen vanwege de harde muziek. Na de *speech* (van ca. 10 seconden...) lacht iedereen op zijn eigen manier en klinken ze hun glazen tegen die van Ineke. Zo gauw het *klinken* begint gaat het doek dicht. Meteen weer open en iedereen toast nu op het publiek die een oorverdovend applaus heeft ingezet...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto